

Ó, vítej, chvíle modlení

Pokojně ♩. = 42-48

1. Ó, ví - tej, chví - le mod - le - ní, jež zba - vu - ješ mě
2. Ty, vrou - cí chví - le pro - seb mých, nes žá - dost mou na

trá - pe - ní, až k trů - nu Ot - ce v ne - be - sích, at'
kříd - lech svých, let' vzhů - ru k Ot - ci, On mě zná, pro

zně - jí slo - va pro - seb mých. V čas béd a stras - tí,
ví - ru mou mi po - žeh - ná. A že mi ří - ká:

v sou - že - ní, zde ú - tě - cha mi pra - be - ní, tak
„Slyš hlas Můj, jen v mou - drost Mo - ji dů - vě - řuj,“ já

na ko - le - na po - kle - kám a mod - lit - bě se o - de - vzdám, tak
na Něj vklá - dám svo - ji tíž a v mod - lit - bě lnu k Ně - mu blíž, já

na ko - le - na po - kle - kám a mod - lit - bě se o - de - vzdám.
na Něj vklá - dám svo - ji tíž a v mod - lit - bě lnu k Ně - mu blíž.

Slova: Attr. to William W. Walford, 1772–1850, pozm.
Hudba: William B. Bradbury, 1816–1868, pozm.

Žalm 55:16–17, 22
Filipenským 4:6–7